

Giogio Zevini

Hľa, panna počne a porodí...

(Iz 7,10-14)

Dnešné čítanie nám predstavujú dve postavy, ktorých odpoveď na Božie zaslúbenia sa diametrálne líšia: pochybovačného kráľa Acháza a uveriacieho Jozefa. Jozefova viera je inšpiráciou aj pre niektoré aspekty našej viery. Jozef nesie meno jedného z významných otcov starozákonného ľudu a vo svojom živote stelesňuje vieru patriarchov. Podobne ako Abrahám, otec veriacich, je aj Jozef ochotný s dôverou vykročiť na cestu Božieho plánu. Je to muž „spravodlivý“ - uveril Božím zaslúbeniam aj v okamihu, keď sa mu zdajú nepravdepodobné, podivné a nepohodlné. Jeho život sa úplne prevracia v okamihu, keď prichádza na svet ten, ktorého meno znamená spásu. Byť zachránený preto neznamená byť vedený priamou a pohodlnou cestou, ale skôr dovoliť, aby Boh premenil naše myšlienky, plány a rozhodnutia. V biblickom poňatí je „spravodlivý“ ten, kto zostáva pevne zakotvený v Bohu, aj keby ho všetci opustili a on zostal úplne sám.

Jozef je tiež človek poslušný: najprv je ochotný zriecť sa Márie, a vzápätí je pripravený prijať ju do svojho domu, ak to chce tak Boh. Jeho snúbenica je mu tak v istom zmysle, vzatá 'a potom oveľa vznešenejším spôsobom, znova darovaná' a on ju prijíma ako Boží dar. Zistil, že je iná, než si o nej myslel, pretože mu ju daruje sám Boh, a miluje ju vznešenou, úctyplnou, tichou a nezištnou láskou. Podobný vzťah má Jozef k Ježišovi: Je síce pripravený o právo na vlastného syna - veď to dieťa nie je plodom jeho útroba - avšak jeho otcovstvo nie je, ponížené, veď práve on dáva tomuto dieťaťu meno. Spravodlivý Jozef tak môže prežiť všeobecne platnú skutočnosť, že deti nie sú majetkom rodičov, a preto majú byť s radosťou prijaté ako Božie zaslúbenia, ktoré človeka naplňujú nádejou.

Vo svetle viery teda môžeme novo objaviť zmysel tých najvzácnejších skutočností a vzťahov, ktoré prežívame. „Vyžiadať si znamenie“: Pane, ty na našej ceste zanechávaš mnoho znamení svojej prítomnosti. My si však neuvedomujeme ich skutočnú hodnotu, ak sa úprimne nesnažíme priblížiť k tebe. Pomôž nám preto svojou milosťou, aby sme sa ti otvorili a mohli Ťa prijať.

Tvoje slovo často vnímame ako súbor bezmocných písmeniek napísaných na

papier, pretože sa nedokážeme rozhodnúť, že si ich privlastníme, že ich vtlačíme do svojho srdca, že o nich budeme rozjímať a že z nich vyťažíme pokrm pre svoju dušu. V Eucharistii vidíme iba obyčajný kus chleba, pokiaľ k nej neprichádzame s vierou a neprijímame ju ako pokrm života, ktorý v nás prebúda lásku. Na svojich blížnych často nevidíme vôbec nič výnimočné, ak sa na nich nepozierame očami tvojej lásky, ktorá z nás všetkých tvorí tvoje telo, jedinú cirkev, v ktorej sa učíme spoznávať Ťa a milovať.

Pane, nedovoľ, aby sme prehládali tieto vzácne znamenia tvojej prítomnosti. Dávaš nám ich ty sám; preto nám pomáhaj, aby sme neboli ako Achaz, ktorý zo strachu, že by sa tým zaviazal k životu viery, tvoje znamenie odmietol. Naopak: posilňuj a rozvíjaj v nás poslušnú vieru, ako mal spravodlivý Jozef. Mária, pokojné more, Mária, darkyňa pokoja, Maria, úrodná krajina. Mária, dnes si sa stala knihou, v ktorej je popísaná naša rehoľa. V tebe je dnes odtlačená múdrosť večného Otca. V tebe sa dnes zjavuje sila a sloboda človeka, lebo k tebe bol poslaný anjel, aby ti zvestoval tajomstvo Božej vôle a čakal na vyjadrenie tvojej vôle (...). Očakáva pri dverách tvoje rozhodnutie, čaká, až mu otvoríš, lebo chcel prísť k tebe. Nikdy by nevošiel, keby si mu neotvorila slovami: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1,38) ...

Mária, moja najsladšia láska, v tebe je vpísané Slovo, od ktorého sme prijali učenie života. Ty si doskou, na ktorej môžeme čítať toto učenie. Vidím, že toto Slovo, ktoré bolo v teba vpísané, nie je bez križa svätej túžby, ale ihneď po svojom počatí začalo túžiť po tom, že zomrie pre spásu človeka, pre ktorého sa vtelilo (...).

Mária, buď pozhnaná medzi všetkými ženami: dnes si nám dala svoje muky. Božstvo sa dnes spojilo a uhnetlo s naším človečenstvom tak pevne, že toto spojenie nedokáže narušiť smrť ani ľudská nevďačnosť (Katarína Sienská, Pregarie ed elevazioni, Roma 1920, 116-124).

Dnes si často opakuj a ži toto Božie slovo: „Hľa, panna počne a porodí syna a dajú mu meno, Emanuel“, to znamená, Boh s nami! (Mt 1,23).

*Proroci hlasno zvestujú,
že Kristus k nám už prichádza;
nadišiel všetkým spásny čas:
vykúpi nás krv Veľkňaza.*

*S ním blíži sa k nám nový deň
a srdce šťastím oplýva,
keď pravdivo ho Predchodca
slávnym a veľkým nazýva.*

*Hľa, toto prvý príchod bol,
keď Pán nie preto zostúpil,
by trestal svet, lež uzdravil
chorých a hriešnych vykúpil.*

*Ten druhý príchod zvestuje,
že Kristus pred dvermi je
a svätým veniec slávy dá
a do neba ich uvedie.*

*S prísľubom svetla večnosti
hľa, hviezda spásy žiari nám
a zve nás, synov kráľovstva,
isť hore, stúpať k výšinám.*

*Len teba, Kriste, chceme zriecť
bľažení v tvom kráľovstve
a v tomto svätom videní
spievať ti večný chválospev.
Amen.*

Urobil, ako mu ukázal Pánov anjel

(Mt 1,18-24)

Ale skôr, ako by boli začali spolu bývať, ukázalo sa, že počala z Ducha Svätého.... Jozef bol človek spravodlivý... Ako o tom uvažoval, zjavil sa mu vo sne Pánov anjel a povedal: „Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu...“ Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu ukázal Pánov anjel.

Pre Jozefa „Zákon“ neznamenal len súhrn predpisov a „spravodlivosť“ vernosť jeho lítere. Bol to vnútorný postoj, vyjadrujúci osobnú oddanosť a sprevádzaný posvätnou bážňou. Jozef prežíval spravodlivosť ako prejav lásky, a práve to ho teraz dostávalo do hlbokej krízy. Uvažoval a uvažovanie v jeho prípade isto neznamenal strohú kalkuláciu, vyhodnotenie situácie, ale vnútorné trápenie a bolesť. Zdalo sa, že jediné východisko je siahnuť po najmenej bolestnom riešení a Máriu potichu prepustiť, práve v bode, kde narazil na hranicu ľudských možností, ho Boží posol prevádza na jej druhú stranu, kde je Bohu možné i to, čo je ľuďom nemožné... Aj Božie riešenie však prichádza Jozefovi prirodzenou a na rozlišovanie neľahkou cestou: cez sen. Aby tu človek v labyrinte ľudských myšlienok rozpoznal skrytý Boží hlas, to si vyžaduje veľkú duchovnú skúsenosť. Ako vidno, Jozef túto skúsenosť mal. Aj to vedel, že na Božie podnety treba reagovať hneď a s odvahou čeliť protirečeniam rozumu, citov i okolia. Jozef je vzor spoznávania a plnenia Božej vôle... *Ora pro nobis!*

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Na Slávnosť Narodenia Pána, pri sv. omšiach cez deň, bude tradičná farská ofera.

Papafranciscus80@vatican.va

Memores sumus ex caritatis et orationem in Sancti Patris Francisci, quod vixit die 17. decembrii 2016 anni 80 vitae sue.

Sit Dominus ducit benedictionem suam et gaudit fidem et obedientiam nostrorum.

Fideles Vistukiensi

Z láskou a modlitbou spomíname na Svätého Otca Františka, ktorý sa v sobotu 17.decembra dožil 80 rokov života. Nech ho Pán sprevádza svojim požehnaním a poteší našou oddanosťou a poslušnosťou.

Vištuckí veriaci

Život vo vt'ahu

Osobné povolanie je živý vzťah medzi Bohom a človekom, nielen prvotný moment, keď človek začuje Božie volanie. Povolanie má svoj počiatok i svoj priebeh. Preto nie je „vyriešené“ tým, že ho nájdeme; je potrebné neustále „zostať v Božom volaní“.

Často sa mylne domnievame, že keď sme niečo s Bohom prežili, aj naďalej predsa vieme, čo od nás Boh chce. Zvyšok už vezmeme do svojich rúk. Ide o jeden z najčastejších prehreškov na ceste s Bohom. Človek síce teoreticky vie, že by s Pánom Bohom mal komunikovať stále, ale má pocit, že aj bez toho nejako zhruba vie, čo má robiť. Zažil jeho blízkosť, je o tom schopný vydať svedectvo, pravidelne sa modlí... Lenže to ešte neznamená, že túžil znovu počuť hlas lásky svojho Boha dnes ráno a že naň chce tiež odpovedať vo *všetkých* situáciách, ktoré pre neho Pán v tento konkrétny deň pripravil. Môže si pritom pripadať ako človek duchovne prebudený, môže dokonca slúžiť v Cirkvi, a pritom svoje osobné povolanie prakticky vôbec nežije. Ono sa totiž nedá žiť inak než v celkom konkrétnom, každodennom živom vzťahu s Bohom.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 4.adventnom týždni - (A)

19.XII. pondelok *spovedanie po sv. omši*

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

20.XII. utorok *spovedanie po sv. omši*

17:00 *Za ť z rodiny Kulifajovej, Deákovej a Gašparovičovej*

21.XII. streda

17:00 *Sv. omša v Štefanovej*

22.XII. štvrtok *spovedanie 16:30-17:00 a po sv. omši*

17:00 *Za ť Františka a Máriu Lenkhardových a ich rodičov*

23.XII. piatok *spovedanie 16:30-17:00 a po sv. omši*

17:00 *Na úmysel*

24.XII. sobota *sv.omša nebude*

Upratovanie kostola: 101-122

25.XII. Nedel'a Narodenia Pána - (A)

00:00 *Za ť dobrodincov*

Lektori: Pešková L., Radakovičová J.

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Šustová D., Kosnáčová T.

Liturgický kalendár

19.XII. pondelok Bl. Urban V., pápež

20.XII. utorok Sv. Zefirín, pápež

21.XII. streda Sv. Peter Kanízius, kňaz a učiteľ Cirkvi - Sp

22.XII.štvrtok Sv. Františka Xaveria Cabriniová, panna

23.XII.piatok Sv. Ján Kentský, kňaz - Sp

24.XII.sobota Sv. Adam a Eva a všetci predkovia Ježiša Krista

3. BYŤ S NÍM, KÁZAŤ A UZDRAVOVAŤ

(Mk 3,13 – 19)

Potom vystúpil na vrch, povolal k sebe tých, ktorých sám chcel, a oni prišli k nemu. Vtedy ustanovil Dvanástich, aby boli s ním a aby ich posielal kázať s mocou vyháňať zlých duchov: Šimona, ktorému dal meno Peter, Jakuba Zebedejovho a Jakubovho brata Jána, im dal meno Boanerges, čo značí Synovia hromu, ďalej Ondreja, Filipa, Bartolomeja, Matúša, Tomáša, Jakuba Alfejevho, Tadeáša, Šimona Kananejského a Judáša Iškariotského, ktorý ho potom zradil.

Uvažujme:

Je užitočné vrátiť sa k udalosti, keď Pán Ježiš ustanovil svojich prvých učeníkov. Umožňuje nám to vrátiť sa aj k originalite svojho povolania. Právě povolanie Kristovho kňaza spočíva v tom, že Ježiš si nás vyvolil a povolal a my sme odpovedali - prišli sme k nemu. Právě kňazské povolanie je vždy poznačené Božou iniciatívou a našou slobodnou odpoveďou. *Povolal k sebe tých, ktorých sám chcel, a oni prišli k nemu* (porov. Mk 3,13). Povolanie Kristovho kňaza je nerozlučne spojené s osobou Pána Ježiša. Spočíva v osobnom, dôvernom vzťahu k nemu. Narušiť, spochybniť, oslabiť tento vzťah znamená narušiť, oslabiť a spochybniť základy kňazského povolania.

Z tohto úryvku evanjelia možno tiež vyrozumieť podstatu kňazstva a poslanie Kristovho kňaza. Tvorí ju skutočnosť - byť s Kristom, kázať a uzdravovať. Pán Ježiš nás ustanovil, aby sme boli s ním. Je to úloha na celý život - byť s Kristom a nikdy nebyť bez neho. Byť s ním, aby sme mohli byť ako on. Pavol to vyjadri: *„Už nežijem ja, ale Kristus žije vo mne“* (Gal 2, 20). Skutočný Kristov kňaz sa nikdy nemôže zrieknuť poslania byť s Kristom. Z toho pramení aj jeho poslanie kázať. *Zvestujeme vám to, čo sme videli na vlastné oči, čo sme počuli na vlastné uši a čoho sme sa dotýkali vlastnými rukami* (porov. 1 Jn 1, 1). Ak sme s Kristom, sme schopní uzdravovať mocou jeho slova, jeho lásky, svedectvom života, ktorý žijeme v spojení s ním.

Povzbudme sa:

V rozlúčkovej reči na pohrebe nitrianskeho arcibiskupa Eduarda Nécseya vydal českobudějovický biskup Josef Hlouch o otcovi arcibiskupovi toto svedectvo: *Vždy, keď som. sa s ním stretol, mal som dojem, že sa stretám s človekom, ktorý práve vstal od modlitby.*

Ktorýsi nemecký biskup sa vyslovil: *Stačí mi pri kázni počúvať kňaza tri minúty a viem vycítiť, či sa modlí alebo nie.*

Napokon spomeňme aj prípad, keď po kázni prišla žena za kňazom a povedala: *Ďakujem vám za pokoj, ktorý z vás cítiť a ktorý ma uzdravuje.*

Pýtajme sa:

Usilujem sa spoznávať a prežívať podstatu Kristovho kňazstva cez evanjelium?

Učím sa od Pána Ježiša byť tým, kým mám byť? Ďakujem za milosť povolania? Usilujem sa osvojiť si Ježišov štýl života? Môžu vo mne druhí ľudia stretnúť Pána Ježiša? Nezapúdam, že mojím najdôležitejším poslaním ako Kristovho kňaza nie je apoštolská činnosť, ale spoločenstvo s Kristom? Odvíja sa môj apoštolát ohlasovania a uzdravovania z dôverného spoločenstva s Pánom Ježišom?

Konajme:

Pri adorácii si skontrolujem, či podstatu môjho kňazského života tvorí skutočnosť byť s Ježišom, kázať a uzdravovať.

Modlime sa:

Pane Ježišu, znova ti ďakujem za milosť byť tvojim kňazom. Ďakujem ti, že si si ma vyvolil a povolal. Pomáhaj mi byť s tebou, byť ako ty. Naplň ma svojím Duchom, aby môj život bol čím viac odrazom tvojho života, aby moje myšlienky boli tvojimi myšlienkami a moje slová tvojimi slovami, aby moja láska bola tvojou láskou. Pomôž mi, aby som už nežil ja, ale aby si ty žil vo mne.

Dobrý Ježišu, daj, nech nikdy nestratím úžas nad tajomstvom svojho vyvolenia, bázeň pred ním a pred láskou, dôverou a priazňou, ktorými ma obdarúvaš.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“-meditácie nad Markovým evanjeliom

Posledná cesta

Človek je Božím tajomstvom:

Bohu podobný a celkom človek. Nevýslovne krásny a veľký. Človek je Božou radosťou.

Romano Guardini

Dvaja rehoľníci sa museli rozlúčiť, lebo mladší z nich nečakane na smrť ochorel. Starší obdivoval veselosť umierajúceho a opýtal sa ho, ako je to možné.

Vtedy mu umierajúci rehoľník s vypätím posledných síl povedal: *„Milovať Boha znamená radosť a veselo sa vybrať na cestu k nemu.“*

Vyberme sa na dobrodružnú cestu srdca k Bohu!

Utekajme! Zabudnime, čo bolo!

Nič nie je stratené pre toho, kto beží v ústrety Bohu.

Ako máme utekať?

Srdce sa musí hýbať.

Modliace sa, túžiace srdce,

srdce, ktoré sa cvičí v konaní dobra,

to srdce uteká.

Karl Rahner

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

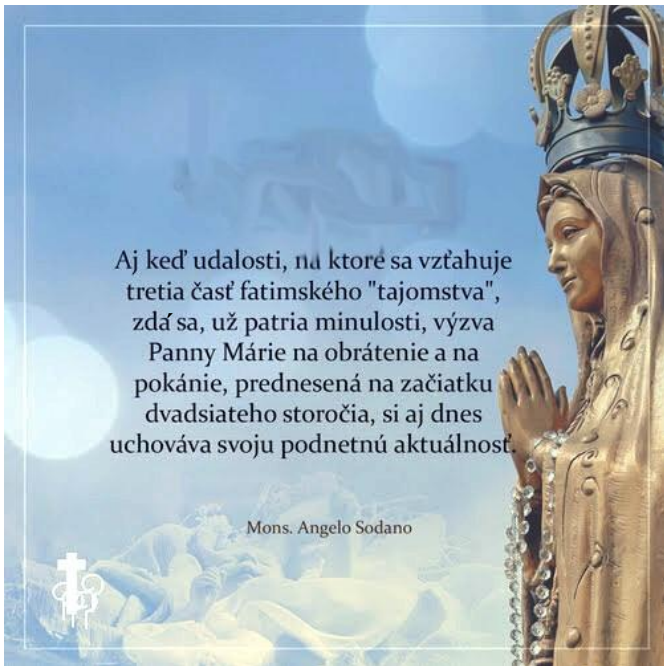
Na minútku

Liečiteľka boľáčiek ľudského organizmu

Všetky neživé i živé prírodniny pôsobia na ľudský organizmus ako katalyzátor. Príroda nám zo svojej lekárne poskytne vždy najvhodnejšie liečivo na akúkoľvek našu boľáčku. Keď pocítujeme nejaké výkyvy vo svojom vnútri, mali by sme vedieť, kde hľadať potechu. Príroda nás totiž nikdy neodmietne a v jej zátišiach nájdeme vždy ten správny liek, ktorý na náš bôľ okamžite zaberie. Počas prechádzky okolo horskej bystrinky, po lúčnom koberci vyzdobenom všakovakými kvietkami, interiérom horského lesa presiaknutého prenikavou vôňou zo sviežeho dychu stromov sa naše duševné rozpoloženie upraví vždy do optimálneho stavu. Príroda je jedinečným a ničím iným nenahraditeľným elixírom života, ktorým nás obdaril dobrotivý Boh.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Aj keď udalosti, na ktoré sa vzťahuje tretia časť fatimského "tajomstva", zdá sa, už patria minulosti, výzva Panny Márie na obrátenie a na pokánie, prednesená na začiatku dvadsiateho storočia, si aj dnes uchováva svoju podnetnú aktuálnosť.

Mons. Angelo Sodano

Zamyslenia

Aj všedný deň môže byť obohacujúci

Všetci poznáme stav po nedeli či sviatočných dňoch, ako ťažko sa začína nový deň! Zdá sa, že svetlo všedného dňa je zakalené. Všedný deň je sivý, cítime jeho ťarchu. Všedný deň pozná svoje povinnosti a je naplnený

nanajvýš zvykom a rutinou. Každodenný život oslabuje našu odvahu k životu a mení optimizmus na pesimizmus. Teológ 20. storočia Karl Rahner pozná toto súženie všednosti. Preto si v tomto zmysle povzdychol: „Cesta sa ťahá cez detstvo, cez mladícku silu a zrelosť staroby, cez niekoľko sviatkov a veľa všedných dní, cez vznešené a úbohé, cez čistotu a vinu, cez lásku a sklamanie - stále ďalej, nezadržateľne ďalej, od východu života k západu smrti.“

A predsa treba prijať „sivý všedný deň“, treba v neho veriť a brať ho ako životný priestor pred Bohom, ako „liturgiu pracovného dňa“. „Je to priestor viery, trpezlivosť, škola osvedčenia vernosti a trepezlivosti. Kto chce tomu všetkému ujsť, minie pravú hĺbku života“, hovorí A. Mattes.

Veď každý deň je neopakovateľný, jednorazový, vzácny dar. Aj každodenné veci a udalosti sa z hľadiska viery môžu stať hlbokými, nádhernými, ba nedeľnými a sviatočnými i obohacujúcimi. Čas všedného dňa patrí bezpodmienečne k životnému času. Všedný deň dáva našej spiritualite pečať a tá zase preráža náš všedný deň. Všedný deň a duchovnosť si tak podávajú priateľsky ruku. Vo všedný deň žijeme zo sily svätých a vznešených okamihov, zo slávenia sviatkov. Čas je vždy veľký dar a čas milosti aj vo všedný deň.

Bernardin Schellenberg sa v obraze vodnej ruže pokúša vyjadriť celistvosť našich dní: sviatočných aj všedných. Prežívaná skutočnosť so všetkou krásou, vyjadrená kvetom vodnej ruže, je zahrnutá aj v koreňoch, stebloch a listoch pod vodou. Táto skutočnosť tvorí väčšiu časť vodnej rastliny. Obohacuje a oživuje jazero. Kvet s vencom listov na povrchu je to viditeľné, oslava - sviatok, dodávanie odvahy a význam skutočnosti. Nepočíta sa však iba veľkosť a krása kvetu, napriek oprávnenej radosť, ale rastlina vcelku. To neviditeľné, čo sa nedá vidieť pri rastline, udržuje organizmus pri živote. Aj všedný deň v pozadí a pod nami je potrebný práve v tomto zmysle.

Všedný deň je ako „perla večnosti v mušli času“ (A. Mattes), „zázraky sa dejú nielen v nedeľu“ (L. Zenetti);

„spiritualita všedného dňa je viera, ktorá chodí“ (K. Hemmerle) - hovoria znalci duše našich čias. Veď či sa nenachádza „perla a poklad“ na poli všedného dňa a v každodennej práci? Nevyjadruje sa služba na väčšiu slávu Božiu v benediktínskom všednom „Ora et labora!“ (Modli sa a pracuj!)?

V rytme prírody, v hre dňa a noci, treba žiť všedný deň. Je našou súčasťou. Patrí k našej životnej ceste a k životnému štýlu. Práve v posväcovaní všedného dňa modlitbou a čestnou prácou sa pripodobňujeme Bohu, ktorý je ustavične činný („Ježiš im povedal: Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem“ (Jn 5, 17) a ku ktorému smerujeme v dňoch sviatočných i všedných.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku